सुनासां सुद्विजां स्निग्धहासलीलावलोकनां ॥ ३० ॥
गूहन्तीं व्रीडयात्मानं नीलालकवरूथिनीं ।
उपलभ्यासुरा धर्म सर्वे संमुमुहुः स्त्रियं ॥ ३१ ॥
अहो रूपमहो धैर्यमहो अस्या नवं वयः ।
मध्ये कामयमानानामकामेव विसर्पति ॥ ३२ ॥
वितर्कयन्तो बहुधा तां संध्यां प्रमदाकृतिं ।
अभिसंभाव्य विस्रम्भात् पर्यपृच्छन् कुमेधसः ॥ ३३ ॥
कासि कस्यासि रम्भोरु को वार्थस्ते ऽत्र भामिनि ।
रूपद्रविणपण्येन दुर्भगान् नो विबाधसे ॥ ३४ ॥
या वा काचित् त्वमबले दिष्ट्या संदर्शनं तव ।
उत्सुनोषीक्षमाणानां कन्दुकक्रीडया मनः ॥ ३५ ॥
नैकत्र ते जयति शालिनि पादपद्मं घ्नन्त्या मुहुः करतलेन पतत्पतंगं ।
मध्यं विषीदति वृहत्स्तनभारभीतं श्रान्तेव दृष्टिरमला सुशिखासमूहः ॥ ३६ ॥
इति सायंतनीं संध्यामसुराः प्रमदायतीं ।
प्रलोभयन्तीं जगृहुर्मत्वा मूढधियः स्त्रियं ॥ ३७ ॥
प्रहस्य भावगम्भीरं जिघ्रन्त्यात्मानमात्मना ।
कान्त्या ससर्ज भगवान् गन्धर्वाप्सरसां गणान् ॥ ३८ ॥
विससर्ज तनुं तां वै ज्योत्स्नां कान्तिमतीं प्रियां ।
त एव चाददुः प्रीत्या विश्वावसुपुरोगमाः ॥ ३९ ॥
सृष्ट्वा भूतपिशाचांश्च भगवानात्मतन्द्रिणा ।
दिग्वाससो मुक्तकेशान् वीक्ष्य चामीलयद्दृशौ ॥ ४० ॥
जगृहुस्तद्विसृष्टां तां जृम्भणाख्यां तनुं प्रभोः ।